

mes, saa at sige aldrig rammes, fordi der ikke er tilstrækkeligt Opsyn, og fordi det er private Politisager. Og det virker demoraliserende over for Lodsejerne, fordi de — jeg tror ligefrem mange Gange *bona fide* — begaa Lovovertrædelser, men ikke blive ramte, fordi der ikke er Mulighed for offentlige Politisager. De sælge Sten og Vejmateriale fra de Grunde, hvor der er nedlagt Forbud, og hvor de ikke have Ret dertil efter Loven, men i mange Tilfælde tror jeg, som sagt, at de ikke vide det, og at de ere *bona fide*. Jeg skulde derfor i høj Grad ønske, at Forhandlingen om dette Lovforslag nu endelig maatte føre til et Resultat, og jeg tror, at det høje Ting efter disse mine Udtalelser i Dag vil have opfattet mig saaledes, at jeg i alt væsentligt ganske kan slutte mig til Forslaget, som det foreligger. Men jeg vil dog her minde om, at den Gang Forslaget kom her op i Fjor, udtalte jeg, at jeg be- tragtede Forslaget, som det den Gang fore- laa, som en væsentlig Forbedring af Loven af 23de Januar 1862, og jeg ønsker der- for at udtale, at jeg vil følge den Vej, som efter min Opfattelse er farbar for at naa et godt Resultat, enten vi saa faa netop alt det, som vi kunne ønske som det bedste, eller man maa nøjes med det næstbedste.

Stoffensen: Jeg skal udtale en Tak til den højtærede Landbrugsminister for, at han har indbragt dette Lovforslag. Jeg tror, det er aldeles nødvendigt, at der træffes rationelle Bestemmelser hos os om Kystsikring. Det har vist sig, at saaledes som Forholdene efter Loven af 23de Jan- uar 1862 ere, ere de ganske uholdbare. Jeg er endvidere af den Mening, at den eneste Maade, hvorpaa man kan komme til en virkelig effektiv Beskyttelse af Ky- sten uden derved at træde dem, der søge Erhverv ved Stenfiskning, for nær, er den, som er foreslaaet i dette Lovforslag. I andre Lande har man andre Fremgangs- maader, og da der er blevet talt om Bekost- ningerne, som denne Lov vil medføre, skal jeg indrømme, at den Fremgangsmaade, man bruger andetsteds, er meget billigere, for den koster ikke noget, og den er lige saa effektiv, som Beskyttelsen vilde være efter denne Lov. Men jeg tror, at efter Forholdene hos os, kan der ikke være Tale om at gaa denne Vej. I Norge og Sverige trænger man selvfølgelig ogsaa ligesom hos os til Kystsikring, men der er man gaaet den Vej, at man har overdra- get Kystejereren enten Ejendomsretten til de tilgrænsende Vandarealer eller i hvert

Fald en udelukkende Brugsret, saaledes at han f. Eks. paa en vis Strækning ud fra Tifavnekurven kan holde alle Fiskere borte, baade dem, der ville fange Fisk, og dem, der vil fiske Sten. En saadan Ord- ning tror jeg ikke, der lettelig kan blive Tale om hos os. Her er Forholdet det, at Staten er den eneste, der har bevaret Rettighed over de til Kysten grænsende Strækninger, men vil den bevare denne Rettighed — og det indrømmer jeg, at der er Grund til bl. a. af Hensyn til dem, der søge Erhverv ved Stenfiskning — saa bør Staten ogsaa være pligtig at skaffe Fred paa Kysten, og derfor maa den finde sig i at afholde den Bekostning, som er for- bunden dermed.

Jeg tror altsaa, at det foreliggende Forslag er inde paa en rigtig Vej, og jeg kan i det hele føle mig tilfreds med dets Bestemmelser, men der er dog et enkelt Punkt, som jeg vil henstille til nærmere Overvejelse, nemlig Slutningen af § 4, hvor det hedder: „For saa vidt Bekendtgørel- sen forbyder Borttagelsen af Sten, Ler, Sand og Grus fra Strandbredden, skal den forkyndes vedkommende Ejer ved Stævningsmændene og derhos tinglæses og noteres paa den paagældende Ejendoms Folio i Registret til Skøde- og Panteproto- kollerne. For Tinglæsningen erlægges intet Gebyr.“ En tilsvarende Bestemmelse findes i § 5. Jeg nærer Tvivl om, hvor- vidt det er nødvendigt saaledes at bekendt- gøre dette Forhold ved Tinglæsning. Naar Bekendtgørelsen indrykkes i Lovtidenden, have jo alle vedkommende Lejlighed til at blive bekendt med, hvad der er fastsat med Hensyn til Strandbredden paa de for- skellige Ejendomme. Jeg tror ikke, at der kan forlanges mere Oplysning herom. Den eneste Grund til Tinglæsning skulde vel være den, at ikke nogen skulde kunne gaa hen og købe en Ejendom, der støder til Stranden, og saa bag efter kunne sige, at han er bleven narret, idet han ikke anede, at der var noget Forbud mod at bortsælge Sten og deslige. Men vedkommende maa for det første være vidende om, at der er Kystmærker, hvilke han kan se, og han kan endvidere af Lovtidende læse sig til, om der paahviler Ejendommen nogen Ind- skrænkning med Hensyn til Strandbredden. Derfor forekommer det mig ikke nødven- digt, at der sker nogen Tinglæsning eller Notering paa Foliet. I ganske lignende Tilfælde, f. Eks. med Hensyn til Fredskov, finder der ingen Notering Sted, man kan ikke af Skøder og Panteprotokollerne se, om en Skov er Fredskovsforpligtelsen un-